

civilní techniky, předpisy o stavovském označení „inženýr“ a pod.) a předpisy s vysokoškolskou administrativou související (knihovní řády, inventáře, účtování dotací a pod.) (§ 8 cit. nař.).

§ 2.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provedením jeho pověřuje se ministr školství a národní osvěty.

Malypetr v. r.

Bečka v. r.	Dr. Dolanský v. r.
Šrámek v. r.	Novák v. r.
Stříbrný v. r.	Srba v. r.
Dr. Hodža v. r.	Udržal v. r.
Habrman v. r.	Tučný v. r.
Dr. Kállay v. r.	
Dr. Markovič v. r.,	
těž za ministra Bechyně.	

79.

Vyhláška ministerstva školství a národní osvěty ze dne 20. prosince 1922

o Základních ustanoveních Německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku.

Vláda schválila usnesením ministerské rady ze dne 16. listopadu 1922 ve smyslu § 9 cís. patentu ze dne 8. dubna 1861, čís. 41 ř. z., a § 136 dosavadní ústavy evangelické církve, uveřejněné vyhláškou bývalého rakouského ministerstva kultu a vyučování ze dne 15. prosince 1891, čís. 4 ř. z. z r. 1892, Základní ustanovení Německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku.

Bechyně v. r.

Základní ustanovení

pro Německou evangelickou církev v Čechách, na Moravě a ve Slezsku.

Německé evangelické obce oddělily se od evangelické církve augsburského a helvetského vyznání v býv. Rakousku a spojily se na prvním církevním sněmu v Trnovanech dne 26. října 1919 v samostatné církevní spole-

čenství pod jménem: Německá evangelická církev v Čechách, na Moravě a ve Slezsku.

Právní poměry této církve upravují se takto:

A. O vnitřních a vnějších právních poměrech.

§ 1.

Německá evangelická církev v Čechách, na Moravě a ve Slezsku spočívá na samojediném základě Svatého Písma. Ve svém životě přidrží se zásad reformace a ve svém učení vyznání evang. luterského.

§ 2.

K Německé evangelické církvi v Čechách, na Moravě a ve Slezsku patří všechny německé evangelické obce náboženské a souvěrci v Československé republice, jež se k ní připojí, vyjímaje ty, jež jsou na území Slovenska a Podkarpatské Rusi.

§ 3.

Církevní a vyučovací řeči jest v mezích všeobecných zákonů a nařízení řeč německá.

§ 4.

Německé evangelické obce a souvěrci mohou se připojit, když uznají zásady a zřízení Německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku.

§ 5.

Souvěrci, kteří netvoří vlastní obce, náležejí k německé evangelické obci jejich řádnému bydlišti nejbližší.

§ 6.

Zastoupení a správa Německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku rozčleňuje se stupňovitě na farní obce, na krajské církevní obce (senioráty) a na povšechnou obec.

§ 7.

Farní obce uznávají se za pozůstávající po právu v hranicích určených původem, nebo listinami ve svém stavu víry, jakož i ve příčině svého jmění. Spojují se v církevní kraje.

§ 8.

Povšechná obec dělí se v církevní kraje.

Změny v rozdělení církevních krajů potřebují státního schválení.

§ 9.

Činitelé, jimiž církev svá práva a povinnosti podle svého zřízení vykonává, jsou:

a) pro farní obec: farář, církevní představenstvo a zastupitelstvo obce (shromáždění obce),

b) pro krajskou obec církevní: církevní rada (senior), představenstvo církevního kraje a shromáždění církevního kraje,

c) pro povšechnou obec: prezident Německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, církevní správa a církevní sněm.

§ 10.

Každá církevní obec (farní obec, krajská obec církevní a povšechná obec) jest oprávněna nabývatí vlastnictví a všech ostatních práv zákonitou cestou. Pořádá, spravuje a řídí svými ústavními činiteli církevními samostatně v mezích platných předpisů své zvláštní záležitosti církevní, vyučovací a dobročinné, své lidumilné, náboženské a sociální ústavy, své školy a jiné ústavy vychovávací, jakož i nadání k tomu určená a své kmenové jmění.

§ 11.

Pro příslušníky Německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku jsou při uspořádání a projednávání vlastních církevních záležitostí bezvýjimečně směrodatnými jediné a výhradně zásady vlastní církve.

Její duchovní i světské činnosti nebo vykonavatelé podléhají v záležitostech disciplinárních církevním soudům. O určení a použití jmění církevního, školního a nadačního, církvi náležejícího, rozhodují úřady církevní.

§ 12.

Církevní zřízení, na němž usnesl se církevní sněm jako zákonodárny sbor Německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku a církevní řády, podle církevního zřízení vytvořené, jsou pro církevní obce a jejich členy právně závazné a výhradně směrodatné.

B. O poměru církve k státu.

§ 13.

Příslušníkům Německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku náleží plná svoboda jejich vyznání a právo společně, ve-

řejně i soukromě vykonávatí náboženství podle znění ústavy stejně jako všem jiným obyvatelům státního území (§ 122 zákona z 29. února 1920, čís. 121 Sb. z. a n.).

§ 14.

Obce Německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku jsou oprávněny své duchovní správce a církevní činovníky všeho druhu svobodně si voliti.

Duchovními správci mohou ustanoveni býti jenom ti, kdož prokáží státní občanství Československé a proti jejichž chování v mravním a státoobčanském ohledu není námitek.

Dokud duchovní správce nenabyl Československého státního občanství, lze ho ve službě církevní se svolením státních kultových úřadů použítí jen provisorně a přechodně.

§ 15.

Německé evangelické církvi v Čechách, na Moravě a ve Slezsku jest volno v mezích platných předpisů na každém místě podle vlastního uvážení zřizovati školy, na ně povolávati učitele a profesory a určovati si rozsah i způsob náboženského vyučování (§§ 119 a 120 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 121 Sb. z. a n.).

§ 16.

Příslušníkům Německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku jest dovoleno za šetření všeobecných zákonných předpisů svobodně a bez překážky navštěvovati teologické vyučovací ústavy evangelické ciziny.

Ustanovení v tuzemské službě církevní a školní na základě cizozemských zkoušek vázáno je státním souhlasem.

§ 17.

Zakládati spolky pro pěstování účelů církevních, vyučovacích a dobročinných v tuzemsku nepodléhá za šetření zákonných předpisů nijakému omezování (§ 113 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 121 Sb. z. a n.).

§ 18.

Příslušníci Německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku nemohou býti přidržováni k tomu, aby přispívali na kultové a vyučovací účely nebo na dobročinné

ústavy některé jiné církve, leda že by na ně připadaly povinnosti věcného patronátu nebo že by se jednalo o dávky, které jsou buď knihovně zajištěny, nebo podle své zvláštní právní závaznosti vážnou na jejich nemovitém majetku, nebo že by se takové povinnosti zakládaly na jiném veřejném nebo soukromém právním titulu.

§ 19.

Pro výkon opatření, učiněných církevními obcemi nebo církevními činiteli zákonitým způsobem, nebo rozhodnutí řádným způsobem vydaných lze se dovolávati ochrany a přispění státních úřadů.

Totéž platí i pro vymáhání příjmů, náležejících osobám ve službě církevní a školní a takových dávek, které na udržování kultových, vyučovacích a dobročinných ústavů Německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku uloženy byly se schválením zemského politického úřadu.

§ 20.

Německá evangelická církev v Čechách, na Moravě a ve Slezsku má podíl na každoročních obnosech, určených státní správou na úhradu potřeb evangelických církví.

C. O poměru k evangelické církvi bývalého Rakouska.

§ 21.

Německá evangelická církev v Čechách, na Moravě a ve Slezsku pokládá se ohledně spojených v ní náboženských obcí a souvěrců za právní nástupkyni staré evangelické církve a. v. a h. v. v bývalém Rakousku.

Povinnosti a práva bývalé vrchní církevní rady ve Vídni ohledně zmíněných obcí a souvěrců přecházejí na církevní správu jako na nejvyšší církevní úřad Německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku a upravují se blíže v církevním zřízení.

§ 22.

Veškeré jmění, všechny ústavy, nadání a fondy, kteréž měly církevní obce a kazatelské stanice, senioráty a superintendence a. v. a h. v. nyní v Německou evangelickou církev v Čechách, na Moravě a ve Slezsku spojené, anebo na nichž měly podíl, zůstávají zcela, pokud se týče poměrně v jejich držení a správě.

Rovněž přísluší Německé evangelické církvi v Čechách, na Moravě a ve Slezsku poměrný nárok na jmění evangelické církve a. v. a h. v. v bývalém Rakousku včetně jejich ústavů a nadání i fondů, určených pro ústavy církevní, školní a dobročinné.

80.

Vyhláška ministra zahraničních věcí ze dne 10. dubna 1923

o obchodní úmluvě mezi republikou Československou a královstvím Rumunským s přílohami A, B, C a D a závěrečným protokolem.

Obchodní úmluva podepsaná v Bukurešti dne 23. dubna 1921, která byla uvedena nařízení vlády republiky Československé ze dne 10. listopadu 1921, č. 402 Sb. z. a n., v zatímní platnost na základě zákona ze dne 25. listopadu 1919, č. 637 Sb. z. a n., a zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 349 Sb. z. a n., byla ve smyslu § 3 prv citovaného zákona Národním shromážděním ve schůzích ze dne 9. prosince 1921 a 24. ledna 1922 schválena a dne 2. června 1922 presidentem republiky ratifikována.

Výměna ratifikačních listin byla provedena dne 10. března 1923 v Praze, čímž úmluva tato nabyla mezinárodní působnosti.

Dr. Beneš v. r.

81.

Vyhláška ministra veřejných prací v dohodě s ministry financí a vnitra ze dne 24. ledna 1923

o schválení župních silničních rozpočtů na Podkarpatské Rusi a stanovení župních přírážek silničních pro rok 1922.

Na základě ustanovení uherského zák. čl. I z r. 1890, po případě zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 302 Sb. z. a n., schválil ministr veřejných prací v dohodě se zúčastněnými ministry župní rozpočty silniční na Podkarpatské Rusi pro rok 1922 a stanovil sazby župní dávky silniční pro minimalisty a silniční přírážku pro percentualisty takto: